

TUDOM, MIT TETTÉL TAVALY NYÁRON

Vannak titkok,
amiket nem lehet eltemetni...

*fine
selection*

LOIS DUNCAN

LOIS DUNCAN

TUDOM,
MIT TETTÉL
TAVALY NYÁRON

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Egyre növekvő rémülettel nézte
a levelet – azt az egyetlen, fekete
mondatot, ami kirajzolódott
a maszatos papíron:*

Tudom,
mit tettél
tavaly nyáron

Ginger Palmernek

ELSŐ FEJEZET

A LEVÉL A TÁNYÉRJA MELLETT VÁRTA, amikor lejött reggelizni – később visszagondolva Julie emlékezett is rá. Kicsi volt, jelenréktelen: a neve és a címe kézírásos fekete betűi élesen kirajzolódtak a boríték elején. Abban a percben azonban csak a másik levél érdekelte, a fehér, hosszúkás, hivatalos boríték. Gyorsan felkapta, aztán megállt a keze, és az asztal felett a konyhából épp belépő anyjára sandított.

– Megérkezett – mondta Julie.

– Hát akkor nem akarod kinyitni? – Mrs. James letette a kávéskannát a melegen tartó tálcára. – Már elég régóta vársz rá. Azt hittem, már azelőtt feltéped, hogy egyáltalán leülnél.

– Azt hiszem, félek – ismerte be Julie, és a mutatóujját a boríték füle alá csúsztatta. – Na jó, lássuk!

Az ujjával végigszakította a ragasztást, aztán kivette az összehajtott lapot, és kisimította az asztalon.

– Kedves Ms. James! – olvasta hangosan. – Örömmel értesítjük, hogy felvételt nyert...

– Ó, drágám! – Az anyja örömében levegőért kapott. – Milyen csodálatos!

– Felvételt nyertem! – ismételte meg Julie. – Anyu, el tudod hinni? Felvettek! A Smithre megyek!

Mrs. James megkerülte az asztalt, és forrón magához ölelte a lányát.

– Annyira büszke vagyok rád, Julie, és biztosra veszem, hogy apád is az lenne. Bárcsak megérhette volna, de... ó, nincs értelme a múlton merengeni. – A szeme gyanúsán fénylett. – Talán tudja is. Szeretek arra gondolni, hogy így van. És ha mégsem, én vagyok annyira büszke, mint két szülő együttvéve.

– Nem hiszem el – rázza a fejét Julie. – Komolyan nem. Amikor a feladatsorokon dolgoztam, úgy éreztem, egy csomó hibát vétettem. Azt hiszem, többet tudtam, mint hittem.

– A végzős évéd miatt – felelte az anyja. – Még sosem láttam, hogy valaki ennyire megváltozzon, mint te az utóbbi évben. Ahogy nekiálltál és tanultál, szinte kicseréltek. És most már bevallhatom, kicsit aggasztott is a dolog.

– Aggasztott? – nézett rá Julie meglepetten. – Azt hittem, mindig arról álmodtál, hogy ugyanarra a főiskolára megyek, mint te. Tavaly folyton azzal szekáltál, hogy túl sokat járok el hazulról, sose látsz a kezemben könyvet, és a fél életemet a szurkolócsapattal töltöm.

– Tudom. Csak arról van szó, hogy nem vártam ekkora pálfordulást. Majdhogynem a napját is meg tudom mondani, mikor történt. Akkoriban, amikor Rayjel szakítottál.

– Anyu, már megmondtam... – Julie igyekezett, hogy a hangja könnyed maradjon, annak ellenére, hogy a hirtelen sokk hidegzuhanyként érte. – Ray meg én nem igazán szakítottunk. Csak megállapítottuk, hogy túl sok időt töltünk együtt, és kicsit visszafogjuk

magunkat. Aztán elindult, és meg sem állt a partvidékig, és ez el is intézte a dolgot.

– De hogy egyáltalán ne is randevúzz...

– Ugyan már! – csattant fel Julie türelmetlenül. – Még mindig találkozgatok fiúkkal. Ami azt illeti, Bud átjön ma este. Ez egy randi.

– Igen, Buddal találkozgatsz, de nem régóta, és ez nem is ugyanolyan. Ő idősebb, komolyabban veszi a dolgokat. Persze boldog és büszke vagyok, hogy keményen dolgoztál, és elérted, hogy felvegyenek egy jó hírű keleti parti főiskolára, de azt kívánom, bárcsak kiegyensúlyozottabb lett volna az életed. Valahogy az az érzésem, hogy rengeteg jó dologról lemaradtál az utolsó középiskolai évedben.

– Hát, az ember nem kaphat meg mindent egyszerre – válaszolta Julie, és a hangja még a saját fülében is magasan, élesen csengett. A gyomrában összegyűlő hidegség egyre feljebb kúszott, amíg elérte a szívét. Hátratólta a székét, és felállt. – Felmegyek a szobámba, meg kell keresnem a történelemjegyzeteimet.

– De hát nem is ettél! – kiáltott fel Mrs. James, és a rántotta meg a pirítós felé intett, amik érintetlenül váraкоztak az asztalon.

– Ne haragudj! – felelte Julie. – Azt hiszem... azt hiszem, túlságosan izgatott vagyok.

Érezte magán az anyja aggodalmas tekintetét, amikor elfordult az asztaltól. Az aggodalom akkor is elkísérte, amikor a tekintet már nem követhette: fel a lépcsőn, végig a folyosón, a saját szobájába.

Anyu túl sokat tud, gondolta. Van ez a különös dolga, hogy többet ért meg, mint amennyit az ember elmond neki. Nem vártam ekkora pálfordulást, így fogalmazott. Majdhogynem a napját is meg tudom mondani...

De nem tudod, felelte Julie némán. Nem igazán. És nem is kellene próbálkoznod. Kérlek, anyu, ne is próbálkozz soha!

Belépett a szobájába, és belökte az ajtót. Éles csattanással akadt be a zár, az anyja pedig kívül maradt, odalent az ebédlőben a feleslegesen megsütött tojásokkal meg a kávéval. A helyiség védelmezőn zárult Julie köré – tökéletes szoba egy tizenéves lánynak, aki csinos, akit szeretnek, aki elégedett önmagával. Akinek még sosem volt gondja.

A szobát az anyja rendezte be neki valamivel több mint egy éve, a tizenhatodik születésnapjára. *Olyan színben csináljuk meg, amilyenben akarod*, mondta. *Csak válassz.*

Rózsaszín, vágta rá Julie azonnal. Ez volt a kedvenc színe, leggyakrabban rózsaszín ruhákat is viselt, vörös haj ide vagy oda.

A szekrénye legeldugottabb sarkában, a többi holmi mögé rejtve ott hevert egy halványrózsaszín póló. Azon a tavaly nyári estén újonnan vette fel. *Úgy nézel ki, mint egy szeplős rózsabimbó*, cukkolta Ray. A póló remekül állt neki, de az után az este után soha többé nem hordta. El is ajándékozta volna, ha nem fél, hogy az anyja emlékszik rá, és egyszer rákérdez, mi lett vele.

Julie letelepedett az ágya szélére. Mélyen, lassan lélegzett, amíg a hideg fokozatosan el nem szivárgott belőle, és a szívverése meg nem nyugodott.

Ez ostobaság, közölte magával szigorúan. *Csaknem egy év telt el azóta. Elmúlt, vége, én pedig megesküdtem, hogy soha többé nem is gondolok rá. Ha hagyom, hogy anyu valami ártatlan kis megjegyzése ennyire felzaklasson, a végén újra egy haszontalan idegcsomó leszek.*

Szemben, az öltözőszekrényre szerelt ovális tükörben egy másik sápadt, mosolytalan Julie nézett vissza rá. *Megváltoztam*, gondolta kissé meglepve. A képmása alig hasonlított a tavalyi fecsegő, örökmozgó Julie-hoz, aki az iskola lelke volt, a legkisebb szurkolólány a legnagyobb hanggal. Ennek a lánynak karikák ültek a szeme alatt, a szája megfeszült.

Felvettek a Smithre, közölte magával Julie. Csak erre gondold, rendben? Mindössze néhány hónap, és elszabadulsz innen. Nem az egyetemre mész, hanem keletre, el ebből a városból, az útjaitól, a piknikezőhelyeitől. Többé nem találkozol Ray anyjával a boltban. Nem akadsz össze Barryvel az egyetemen, nem látod Helent a tévében. Elmész, szabad leszel! Új hely, új emberek, új tennivalók, új gondolatok – és egészen új emlékek.

Ettől megnyugodott; a lélegzése lelassult, egyenletessé vált. Kézbe vette a főiskola levelét, amit maga mellé ejtett az ágyra, és megnézte elegánsan gépelt nevét a hivatalos kinézetű borítékon. Úgy döntött, elviszi magával az iskolába; voltak néhányan, akiknek megmutathatta. Nem annyira a diákoknak – ebben az évben senkivel sem került igazán közeli barátságba –, de Mr. Price, az angoltanára örülni fog neki, és Mrs. Busby is, aki állampolgári ismereteket oktatott.

Este pedig, ha Bud átjön, neki is megmutatja majd. Rá mély benyomást tesz majd, és talán el is szomorítja, hogy Julie elmegy. Az utóbbi időben Bud olyan sokszor hívta, hogy meglehet, kezdte komolyabban venni az ügyet, mint kellett volna. Jót fog tenni neki, ha rájön, hogy ennek a kapcsolatnak nincs jövője, csak ideiglenes, és Julie ősszel máshová költözik.

Kopogtak a hálószoza ajtaján.

– Julie? – kérdezte az anyja. – Figyeled, hány óra van, drágám?

– Igen. Nem... Azt hiszem... mégsem. – Julie felállt, és kinyitotta az ajtót. – Csak ültem itt, és a sikeres felvételinek örültem. Őszintén szólva már fel is adtam a reményt. Olyan sok idő telt el a jelentkezés óta.

– Tudom – válaszolta Mrs. James együttérzőn. – És nem akartam elvenni a kedvedet a kritikával. Láttam, milyen keményen küzdöttél,

és csak attól féltem, hogy túlzásba esel. Örülök, hogy most már la-
zíthatsz, és kiélvezheted a nyaradat.

– Én is örülök – felelte Julie, aztán átölelte és megszorongatta az
anyját, aki meglepetten és boldogan viszonzta.

*Gyakrabban kellene megölelnem, gondolta Julie. Nem érdemlem
meg, hogy ilyen anyám legyen. Annyira szeretem, és neki nincs más,
csak én, amióta apu meghalt. Most én is elmegyek, ő egyedül marad, és
mégis örül nekem.*

– Biztos, hogy minden rendben lesz? – kérdezte az anyja puha
arcához simítva a sajátját. – Mit gondolsz, boldogulsz majd, ha én
olyan messze leszek?

– Ó, azt hiszem, igen – válaszolta Mrs. James valami fura fel-
hanggal, amit nevetésnek szánt. – Azelőtt is jól megvoltam, hogy te
megszülettél, nem igaz? Majd elfoglalom magam. Arra is gondol-
tam, hogy talán újra teljes munkaidőben dolgozhatnék.

– Szeretnél? – kérdezte Julie. Az anyja háztartástant tanított a férj-
hezmenetele előtt, és a férje nyolc évvel azelőtti halála óta helyettes-
ként dolgozott.

– Azt hiszem, igen. Jó volna megint saját osztályt vinni. Most,
hogy te kirepülsz a fészekből, idehaza senkinek nem lesz rám szük-
sége, szóval itt az idő, hogy máshol legyen.

– Nem is néztem, hány óra – jegyezte meg Julie bocsánatkérően.
– Ideje mennem.

Az anyja az órájára pillantott.

– Máris elkéstél. Szeretnéd, hogy bevigyelek?

– Semmi gond – vont vállat Julie. – Egész évben egyszer sem kés-
tem el, úgyhogy ma már nem fog ártani egy beírás. Lehet, hogy nem
is kapok. Mr. Price elég jó fej az ilyesmikben.

Összeszedte a könyveit és a történelemjegyzeteit az éjjeliszekrényről; a földszinten csak annyi időre állt meg, hogy a szekrénykén álló aprópénzes tálból egy kólára valót magához vegyen.

– Iskola után találkozunk! – mondta. – Bud nem jön értem nyolc előtt, úgyhogy nem muszáj korán vacsoráznunk. Te elmész valahová?

– Nem terveztem semmit – felelte Mrs. James. – Várj egy percet, drágám! Nem viszed a leveledet.

– Dehogynem. Benne van a füzetemben.

– Nem, a másikkra gondoltam. – Az anyja áthajolt az asztalon, és felvette a második borítékot, amit félig eltakart a tojásos tányér pereme. – Ma két levelet is kaptál. Habár ez aligha lehet olyan izgalmas, mint a másik.

– Olyan, mint egy meghívó, csak nem tudom, ki hívna meg egy buliba. – Julie elvette az anyjától a kis borítékot. – Ez érdekes. Nagybúttal írták rá a nevemet, de nincs rajta a feladó címe.

Feltépte a borítékot: egy összehajtott, vonalas papírt talált benne.

– Ki írta? – kérdezte az anyja a vállá felett visszaszólva; már a reggeli tányérokat vitte vissza a konyhába. – Ismerem?

– Nem – válaszolta Julie. – Nem ismered.

Egyre növekvő rémülettel nézte a levelet – azt az egyetlen, fekete mondatot, ami kirajzolódott a maszatos papíron.

Hányini fogok, gondolta. A lába elgyengült; meg kellett fognia az asztal szélét, hogy megőrizze az egyensúlyát.

Csak álmodom, biztatta magát reménykedve. *Igazából nem is keltem fel, nem állok itt az ebédlőben. Az emeleten fekszem az ágyamban, és alszom. Ez csak egy rémálom, mint a többi, ami az elején kínzott. Most becsukom a szemem, és amikor újra kinyitom, felébredek. Eltűnik... ez a levél eltűnik. Nem is létezett soha.*

Azzal lehunyta a szemét, és amikor újra kinyitotta, a papír még mindig a kezében volt, rajta egyetlen rövid mondat.

Tudom, mit tettél
tavaly nyáron.

MÁSODIK FEJEZET

MÁR CSAK NEM ALKONYODOTT, amikor Barry Cox kihajtott a diákszállás parkolójából, át a campuson, aztán észak felé fordult a Madisonon a Four Seasons apartmanház felé.

Ismerős útvonal volt; ami azt illeti, néha viccelődve meg is jegyezte a diákszövetségi társainak, hogy a kocsí elég jól ismeri az utat, hogy akár magától is elmenjen rajta.

– Biztosan nem zavarodna össze? – kérdeztek ilyenkor vissza a többiek évődve. – Jó pár más hasonló útvonalat is betéve tud.

– Nem keveri össze őket – válaszolta Barry faarccal. – Van benne GPS.

Igaz, ami igaz, nem Helen volt az egyetlen, akivel Barry találkozgatott, bár abban Barry meglehetősen biztos volt, hogy Helen nem jár mással. Ami örület volt, mert a ház, ahol lakott, tömve volt egyedülállókkal, Helen pedig úgy nézett ki, mint egy fürdőruhamodell, ráadásul menő munkája volt – biztosan hemzsegték éjjelente a farokasok az ablaka alatt.

Ez volt az egyik oka, amiért Barry még mindig rendszeresen találkozgatott vele. Nem tervezte, hogy az érettségi után így marad a

helyzet – egy egyetemista előtt nagy vadászterület nyílik meg, és sok kíváncsi lányt találhat, akikkel minden további következmény nélkül eltölthet egy-egy éjszakát. Azonban amikor Helennek felkínálták a jövőbeli sztár szerepét, az mindent megváltoztatott. A pasi, aki dobja az Ötös Csatorna leendő csillagát, az hülye.

Most, ahogy beállt a Four Seasons parkolójába, magában elvigyogrodott. Helen élete nagyon jól alakult ahhoz képest, hogy mindössze tizenhét, és be sem fejezte a középiskolát. Barry anyja majdnem gutaütést kapott, amikor megtudta, hogy Helen a harmadik évfolyam végén kimaradt. *Ez csak azt bizonyítja, amit mindig is mondtam*, jelentette ki. *Az embert az határozza meg, ahonnan jön. Ez a lány nem hozzád való, Barry. Nem is értem, egyáltalán hogy akadtál össze vele.*

Persze ez maga volt az okok egyike – Barry tudta, hogy a dolog bosszantani fogja az anyját. A másik ok Helen kinézete volt. Szépségkirálynő lehetett volna, és ez máris jól hozott a konyhára. Nem sok vele egykorú lány bérelhetett egy lakást anélkül, hogy a költségek felezése érdekében meg kellett volna osztania egy társával. Helen nővére, Elsa még a szüleiknél lakott, és a bolti pénztárosként keresett pénze felét félrerakosgatva remélte, hogy egyszer, nagyjából egy év múlva, talán ő is elszakadhat otthonról, és bérelhet magának egy lyukat valahol. Eközben Helen a saját autóján furikázott, divatos ruhákat hordott – gond nélkül megengedhetett magának bármit, amit csak akart.

De akkor miért tűnt olyan zaklatottnak, amikor telefonon beszéltek? A hívás meglepte Barryt. Helen más volt, mint sok csaj, akik állandóan a barátjukat hívogatják. Még üzenetet is ritkán írt, csak ha alapos oka volt rá.

Most viszont nem mondta meg, mi az ok.

– Találkoznunk kell – közölte. – Fontos. Át tudsz jönni később, ha végeztem a munkával?

– Ma este? Heller, tegnap találkoztunk. Tudod, hogy ezen a héten nem jó. Tanulnom kell a záróvizsgálaimra.

– Megmondtam, hogy fontos! – csattant fel Helen furcsa éllel a hangjában, és ez is szokatlan volt. Általában szó nélkül tudomásul vette, amit az ember mondott neki. – Nem hívnálak, ha nem volna az. Te is tudod.

– Nem mondhatnád meg egyszerűen, miről van szó?

– Nem. – És valóban nem is mondott többet a kerek tagadásnál. Barryt akarata ellenére hatalmába kerítette a kíváncsiság. Valóban tanulnia kellett volna a vizsgáira, amellet elhívta kávézni a Tri-Delt diákszövetség tagját, Ashley Hogyishívjakot későbbre, de ezeket mind át lehetett rendezni.

– Na jó, ha nem túl későn – felelte. – Közvetlenül vacsora után.

– Az jó lesz. Minél előbb, annál jobb. – Helen nem kérte, hogy Barry vacsorázzon vele, amit Barry nem is bánt. A Helennel kettesben töltött otthonos esték, amikor a lány fel-alá szaladgált, és gyertyafény mellett szolgálta fel a sertéspecsenyét, húzósak voltak. Barry tudta, mi Helen célja, és az nem esett egybe az övével, ezért az egész játszma csak idegesítette.

– Most is a stúdióból hívlak – mondta Helen. – Pár perc múlva van egy webes felvételem. Hét körül találkozunk, rendben?

– Rendben – vágta rá Barry.

A beszélgetés kíváncsivá tette; olyannyira, hogy nem is ment be az ebédlőbe vacsorázni, ehelyett egy Wendy'sben vett magának néhány hamburgert és egy poharas fagyit. Még alig volt fél hét, és ő már kiszállt a kocsijából, hogy végigsétáljon a medence mellett a második emeleti lakosztályokhoz vezető lépcsők irányába.

A medence és a környéke egyaránt zsúfolásig telt. A tavaszi este még hűvös volt, ám a vizet fűtötték. A jegesmedvetípusok máris kijöttek pancsolni, a napozószékeket pedig elfoglalták a csinos lányok, akik megragadták az alkalmat, hogy a szezonban először mutassák meg száraz, bikinis testüket.

Barry egy percre megállt, és kiélvezte a látványt. Kissé meglepte, hogy Helent nem látja a többiek között. Az ő alakja a legtöbbjükénél jobb volt, és szívesen is mutogatta.

– Szia! – kiáltott oda az egyik lány, egy formás kis barna, pirosfehér, nyakba kötős felsőrészben és nagyon rövid nadrágban. – Szobát keresel? Van egy üres hely a másodikon!

– Nem! – kiáltott vissza Barry, de közben felmérte a lányt. – Idén legalábbis nem.

Valójában bármit megadott volna, ha egy ehhez hasonló helyen élhet, de az anyja szerint ez nem olyasmi volt, amit az öregnek fizetnie kellene. Ami azt illeti, már az is átkozottul nagy szerencse volt, hogy a diákszállásra bejutott.

Megkerülte a medencét, felsétált a lépcsőn – ott megállt, és viszszanézett a barna lányra, aki oldalt fordult ültében, és még mindig őt figyelte. Azután végigment a nyitott folyosón, és bekopogott Helen ajtaján.

Várnia kellett néhány percet, mielőtt az ajtó kinyílt volna – ez is ritkán fordult elő Helennel. Végül aztán nyílt a zár, és ott állt a lány a küszöbön. Jól nézett ki, mint mindig, mézszínű haját hátrafésülte és egy arany pánttal fogta hátra, ibolyaszín szemét gondos festés és árnyékolás tette még szebbé. Halványkék nadrágot viselt, selyemblúzt, a nyakában nagy kristályfüzér lógott. Egyértelműen látszott, hogy nem öltözött át, miután hazaért a stúdióból.

– Jól van – kezdte. – Korán jöttél. Reméltem, hogy így lesz.

– Örülök, hogy nem okoztam csalódást. – Barry eldöntötte, hogy valami nincs rendben. Valami határozottan furcsa; Helen általában nem így szokta üdvözölni őt. – Mi történt amúgy?

– Gyere be! – intett Helen. – Itt nem beszélhetünk.

Barry, amint átlépte a küszöböt, megérezte, hogy valaki más is van még a lakásban. Kérdőn pillantott Helenre.

– Ki van itt?

– Julie. Julie James.

– Szórakozol velem? – Barry követte Helent a nappaliba, és ott meglátta a másik lányt a kanapén. – Szia, Julie! Rég láttalak. Hogy mennek a dolgaidd?

– Szia, Barry! – felelte Julie mereven.

Nem volt olyan aranyos, mint amilyenre Barry emlékezett, az biztos. Persze sosem volt olyan szép, mint Helen, de szikrázó személyisége miatt nem tűnt fel senkinek hétköznapi kinézete. Most azonban eltűnt a ragyogás, és Julie szeme hatalmasnak tűnt aránytalanul apró arcában.

– Hát, szia – ismételte Barry. – Jó, hogy látlak. Azt hittem, hogy kihúztál minket a barátaid listájáról.

– Okom volt rá, hogy idejöjjenek. – Julie pillantása rátalált a Barry mögött álló Helenre. – Nem mondtad el neki?

– Nem – válaszolta Helen. – Azt gondoltam, neked kellene. A te leveled.

– Miről beszéltek? – tudakolta Barry türelmetlenül. – Mi az a nagy titok?

– Nem titok – közölte Julie, és a dohányzóasztal felé intett, amin egy ív papír hevert széthajtogatva.

Barry egy másodpercig értetlenül pislogott; aztán a szavak összeálltak a szeme előtt, és elakadt a lélegzete.

– Ez honnan jött?

– A ma reggeli postával – felelte Julie. – Egyszerűen ott volt a többi levél között. Feladó nélkül.

– Tudom, mit tettél... – olvasta Barry a vádat. – Ez örülség! Ki küldene neked ilyesmit?

– Fogalmam sincs – ismételte Julie. – Csak úgy felbukkant.

– Említettél valakinek valamit? Tudja valaki?

– Egy szót se szóltam.

– Helen? – pillantott Barry a másik lányra, ám az ő csinos, finom vonású arcán ugyanolyan értetlenség ült, mint Julie-én.

– Senkinek. Én sem szóltam senkinek semmit.

– Hát, én sem. Megállapodtunk, vagy nem? Vagyis ennek semmi értelme. Valami vicc, valaki szórakozik Julie-val.

Senki sem válaszolt. A medencétől kiáltások és nevetés szűrődött be a nyitott ablakon át. Barry szeme előtt egy pillanatra megjelent a barna lány a piros-fehér rövidnadrágban.

Bárcsak odakint lehetnék egy sörrel, gondolta. Csak marhaskodnék a többiekkel. Ha van valami, ami a hátam közepére sem hiányzott, az egy ilyen jelenet.

– Biztosan Ray volt – bökte ki. – Senki más nem lehetett. Ray írta, valami viccnek szánta.

– Ő nem csinált volna ilyet – felelte Julie. – Te is tudod, hogy nem.

– Nem tudok semmi ilyesmit. Tulajdonképpen nagyon is hirtelen ejtetted azt a srácot. Az egyik nap még össze voltatok nőve, a másik nap már szóba sem álltál vele. Lehet, hogy így akar bosszút állni. Hogy egy kicsit felrázzon vele.

– Ray nem tenne ilyet. Amellett – intett Julie a levél mellett heverő boríték felé –, a bélyeg szerint helyben adták fel. Ray Kaliforniából küldte az utolsó lapot, amit kaptam tőle.

– Az lehet – szólalt meg hirtelen Helen –, de azóta visszajött. Tegnap láttam.

– Tényleg? – fordult felé Julie döbbsen. – Hol?

– A stúdióval szembeni kis élelmiszerboltban, ebédidőben. Akkor lépett ki, amikor én odaértem. Alig ismertem meg, annyit változott. Egészen lebaráncult, és szakállat növesztett. De amikor visszaneéztem, ő is visszaneézett, és határozottan Ray volt az. Még a kezét is felemelte, hogy intsen egyet.

– Akkor biztosan ő volt – szögezte le Barry. – Még egy ilyen beteges tréfát! Tuti megbolondult.

– Én nem hiszem – jelentette ki Julie. – Jobban ismerem Rayt, mint bármelyikőtök. Ő nem tenne ilyesmit. Ő érezte magát a legrosszabbul, amikor... amikor *megettörtént*. Nem csinálna belőle ilyen viccet.

– Szerintem sem – értett egyet Helen, aztán odanyúlt, és megfordította a papírt, hogy jobban lássa. – Lehetséges, hogy valaki valahogy rájött? Talán lenyomozták a kocsi?

– Kizárt – vágta rá Barry. – Ray meg én egy egész napig kalapáltuk ki a horpadást a lökhárítóból. Aztán lefestettük az egészet, és a következő hétvégén megszabadultunk tőle.

– Julie, egészen biztosan nem csúszott ki a szádon semmi? – kérdezte Helen. – Tudom, milyen jó viszonyban vagy az anyukáddal.

– Megmondtam, hogy nem – válaszolta Julie. – És ha el is mondtam volna neki, gondolod, hogy ilyen leveleket küldözgetne válaszul?

– Nem – ismerte be Helen. – Csak az van, hogy ezen kívül aligha akad más válasz. Ha senki sem árulta el, és a kocsi sem...

– Egyikőtöknek sem jutott az eszébe – szakította félbe Barry –, hogy talán valami egészen másról van szó?

– Valami egészen másról? – ismételte Julie értetlenül.
– Ez a levél valójában nem mond semmit, vagy igen?
– Azt mondja, „Tudom...”
– Na és? A tavalyi nyár három hónapos volt, ha emlékszel. Biztosan egy csomó mindent tettél.

– Te is tudod, miről ír.
– Én nem, és te sem. Talán az sem, aki írta. Talán csak egy tréfa. Tudod, milyenek mostanában a gyerekek, telefonbetyárokodnak, mindenféle leveleket küldözgetnek az embereknek. Valamelyik kölyök elhatározza, hogy szórakozik egy jót, megír egy tucat hasonló lapot, és szétküldi a telefonkönyvből kimásolt vadidegen címekre. Gondolod, hogy él a világon bárki, aki ha egy ilyen üzenetet kap, és visszagondol, nem talál valamit az elmúlt nyarában, amire nem épp büszke?

Julie némán emésztette a hallottakat, aztán megszólalt.

– De titkos a számunk.

– Hát akkor valami más módon talált rád. Talán egy lökött az iskolából, aki beléd esett, és így akar kicsikarni valami reakciót. Vagy egy pasi, akit felbosszantott, hogy visszautasítottad, vagy a bolti kifutófiú. Rengeteg perverz van, aki arra izgul, ha felzaklathatja a lányokat.

– Barrynek ebben igaza van, Julie. – Helen hangja megkönnyebbültén csengett. – Én magam is ismerek néhány ilyet. El se hinnéd, miféle telefonhívásokat kapsz, ha képernyőre kerülsz! Volt egy pasas, aki folyton hívogatott, de egy szót se szólt. Csak lihegett. Majdnem megőrjített. Felvettem a telefont, hátha Barry az, és meghallottam azt a zihálást.

– Nos – mondta Julie lassan –, azt hiszem, ez lehetséges. Ilyesmire még... nem gondoltam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ha az a dolog tavalý nyáron nem történt volna meg, és te kapsz egy ilyen levelet, csak éppen semmi se jutna azonnal az eszedbe, te is erre a következtetésre jutnál, nem?

– Talán. Igen, azt hiszem, igen. – Julie mélyet sóhajtott. – Tényleg azt gondoljátok, hogy erről van szó? Valami idióta vicce az egész?

– Hát persze – jelentette ki Barry határozottan. – Mi más lehetne? Nézd, ha valaki tudna valamit, nem ostoba leveleket írogatna, vagy igen? Inkább a rendőrségre menne.

– És nem is csak most – tette hozzá Helen. – Már múlt júliusban megtette volna, amikor a dolog megtörtént. Miért várna bárki is tíz hónapot a reakcióval?

– Nem tudom – rázta a fejét Julie. – Így megfogalmazva nem tűnik életszerűnek.

– Mert nem is az – mondta Barry. – Feleslegesen idegesítetted magad halálra. Heller, te sem vagy jobb azzal a telefonnal. Már azt hittem valami rettenetes történt.

– Sajnálom – felelte Helen bűnbánón. – Julie délután telefonált, és én is pont annyira megijedtem, mint ő. Mindketten pánikba esünk.

– Hát nyugodjatok le – közölte Barry, és felállt. Helen barátságos lakása, ami azelőtt mindig tágasnak és kényelmesnek tűnt, most elviselhetetlenül fojtogatta. – Nekem mennem kell.

– Miért nem maradsz egy kicsit? – kérdezte Helen. – Még van teljes másfél órá, mielőtt el kellene indulnom a stúdióba.

– Nekem viszont nincsen. Mondtam már, hogy a héten nem érek rá, tanulnom kell. – Julie-hoz fordult. – Elvigyelek? A campusra visszafelé ki tudlak tenni a házatoknál.

– Kösz, nem kell – felelte a lány. – Elhoztam anyu kocsiját.